

Yitirilen Hazine: Vefa

Göz açıp kaparcasına olan bu hız karşısında zaman zaman afallıyoruz. İşte hataya buradan başlıyoruz. Bu hız sarhoşluğu altında, gözümüzden bazı değerler kaçıp gidiyor. Bunlardan biri de vefa...

Erol AFŞİN

www.erolafsin.net
eafsin@hotmail.com

Bu ayki yazımda vefadan bahsetmek istiyorum. Vefa... Birini aradığımızda, "Vefalı çıktın, beni unutmamışsın." diye karşılık verse ne kadar mutlu oluruz değil mi? Güzellikler, insanın mutlu olmasına sebeptir. Hiç kimse bu söz karşısında yüzünü ekşitemez. Şayet ekşitiyorsa, bu güzelliğin ne olduğunun henüz farkına varmamış demektir. Değerli yazarlarımızın kitaplarını okuyoruz. Her zaman maziyi aradıklarını ve eski günleri sürekli yâd ettiklerini görüyoruz. Elbette eski günler yâd edilir de... Bir hüznle, bir arayışla yâd edilirse, o zaman durum farklıdır. Sürekli değişen bir yaşam var. Yetiler değişiyor, iş alanlarımız değişiyor, eğitim sistemimiz değişiyor, velhasıl akşamdan sabaha pek çok yenilik ve değişiklik oluveriyor. Göz açıp kaparcasına olan bu hız karşısında zaman zaman afallıyoruz. İşte hataya buradan başlıyoruz. Bu hız sarhoşluğu altında, gözümüzden bazı değerler kaçıp gidiyor. Bunlardan biri de vefa...

Yeri gelmişken burada bizzat yaşadığım bir anekdotumu aktarmak istiyorum. Hem de vefaya örnek teşkil eder diye düşünüyorum. Bundan on dokuz yıl önce herkes gibi ben de ilkokula başladım. İlkokulumla, sınıfımla, sıramla, arkadaşlarımla ve öğretmenimle tanıştım. Bir gün öğretmenler odasına yönelmiştim. Öğretmenime bir şey sormam gerekiyordu. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. O an, öğretmenim sinirliydi:

— Erol, çık dışarı!

Ben de çocuktum tabii ki... Üzgün bir şekilde okulun kapısındaki merdivenlere yürüdüm ve usulca oturdum. Biraz sonra öğretmenim, elinde bir simitle yanıma yaklaştı:

— Erol, özür dilerim. Biraz önce sinirliydim. İstemedim bağıştırdım.

İşte bu özür... Benim kalbimde yer edinmesini sağlayan sihirli bir sözcük gibiydi. Yıllar geçti, pek çok şeyi unuttum ama ilkokul öğretmenimi hâlâ unuttum. Yine onun gösterdiği gibi büyüklüğü göstererek, hata yaptığı an kendinden küçük birinden özür dileyen insanı da göremedim. Elbette vardır böyle güzel insanlar... Ama ben henüz karşılaşmadım. Daha sonra bu öğretmenimiz, İstanbul'a tayinini istemiş olacak ki gitti. Yıllar sonra 2006 yılında Milli Eğitim Müdürlüğünde çalışan arkadaşıma bu hatıramı anlattım. Kendisi de bir bakayım dedi ve kayıtlara baktı. Birkaç tane aynı isimde insan buldu. Sonunda öğretmenimi buldum ve okulu aradım. Öğretmenim telefona geldi. Yıllar geçmesine rağmen sesi hâlâ dün gibi kulaklarımdaydı. Yine aynı ses... İşte o ses. Kalbimde yatan büyük öğretmen!

Tabii ki, ilk başta beni tanımadı. Hatıralarımızı yazdım ve mektupla gönderdim. Çok sevindi ve beni telefonla aradı. Daha sonra İstanbul'a gittiğimde ilk olarak kendisini ziyaret ettim. Gelen öğretmen arkadaşlarına, "Malatya'dan öğrencim, beni ziyarete gelmiş." derken gözünün içindeki sevinç görülmeye değerdi.

İnsan ilişkileri sadece maddi beklentiler üzerine kurulursa, en kısa sürede son bulur. Maddi sarsıntılarla birlikte dostluklar da zedelenir ve ömrünü noktalar. Bugün insanların sıkça dert kaynağı olmasının ve sürekli sıkıntıya, strese girmelerinin asıl sebebi, içindeki düşünceleri bir başkasıyla paylaşmamasından kaynaklanmaktadır. Bu bir yönü tabii ki... Başka sebepleri de olabilir. Ancak dostlarınızla dertlerinizi, sevinçlerinizi, üzüntülerinizi paylaştığınız vakit, biraz rahatlayacak-

sınızdır. İnsan, sadece maddeden ibaret değildir, sevgiyle ayakta durmaktadır. Arkadaşlarımızı, dostlarımızı aramak ve onların hatıranı sormak, bir sorunu var ise elinden geldiğince yardımcı olmak, vefa örneklerindedir. Darda kaldığınız bir vakit, sevdiğiniz bir insan sizi arasa ve size yardımcı olmak istediğini söylese, sevinmez misiniz?

Mesela yazarların en büyük dostu, kitap ve kalemdir. Okur, okur, okur ve nihayetinde yazar. Usta edebiyatçılarımızdan *Sait Faik ABASIYANIK* şu cümleleri dökmüştür: "Söz vermiştim kendi kendime, yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka ne idi? Burada, namuslu insanların arasında sakin, ölümü bekleyecektim. Hırs, hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koştum tütüncüye, kalem, kâğıt aldım. Oturdum. Adanın tenha yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalem yonttum. Yonttuktan sonra tuttum optüm. Yazmazsam deli olacaktım."

Değerli yazar, içindekileri kâğıda dökmese deli olacağından bahsediyor. İşte bu! Demek ki, dostlarımızla iletişimi koparmak gerekiyor. Ne olursa olsun, mutlaka yâd edilecek bir mazi bulunacaktır. Gelişen dünya şartlarına ayak uydurmak üzere çıktığımız bu yolda, bazı değerlerimizi aramızda bırakıp gitmek niye?

Sait Faik ABASIYANIK